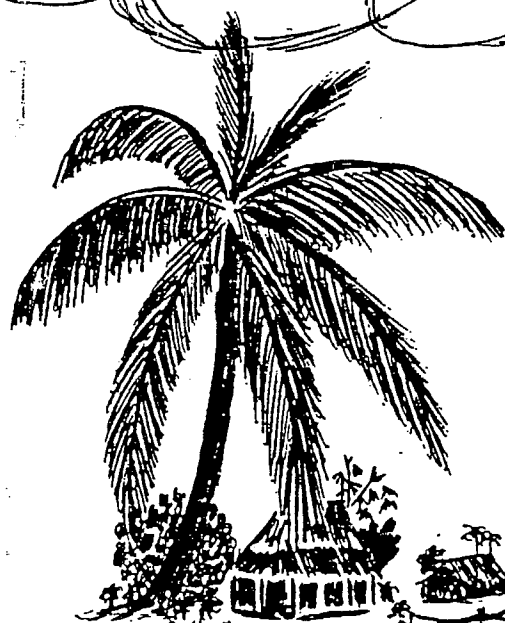

thứ 86

tuổi trẻ

TẬP
SÁM
1

ước mơ

HỘI THANH THIẾU NIÊN

VIỆT NAM EVRY

TUỔI TRẺ ƯỚC MƠ

MỤC LỤC

=====

.THỎ NGỌC	2
.SINH HOẠT XH & VN	8
.TRẮNG	11
.CÒN LẠI CHÚT GÌ ĐỂ NHỎ ĐỂ THƯỜNG	12
.ƯỚC MƠ	15
.LỀ RA MẮT PHỤ HUYNH	18
.ĐÊM TRĂNG TƯỜNG NHỎ	21
.EM YÊU MÙA THU	23
.HY VỌNG THỬ ĐẾN TAY EM	24
.BIỆT LY	29
.SINH HOẠT THỂ THAO	31
.MỘT GIỌT VẮNG RỎI	34
.MỘT THỜI ĐỂ NHỎ	35
.MẸO VẬT	39
.GIẢI TRÍ	40

BAN BIÊN TẬP

ĐỖ THỊ HOÀNG, PHUỞNG
TRẦN ĐỨC TUYẾT TIÊN
ĐỖ HOÀNG HÙNG
NGUYỄN ANH HÙNG
TRẦN MINH GIÁM
DIỆP PHƯỚC THANH

Mọi thư tử góp ý và bài
về xin gửi về:
HỘI THANH THIẾU NIÊN
VIỆT NAM EVRY (AJVE)
BAN BÁO CHÍ
20, allée Jean ROSTAND
Quartier les Passages
91000 - EVRY

LỜI NGỎ...

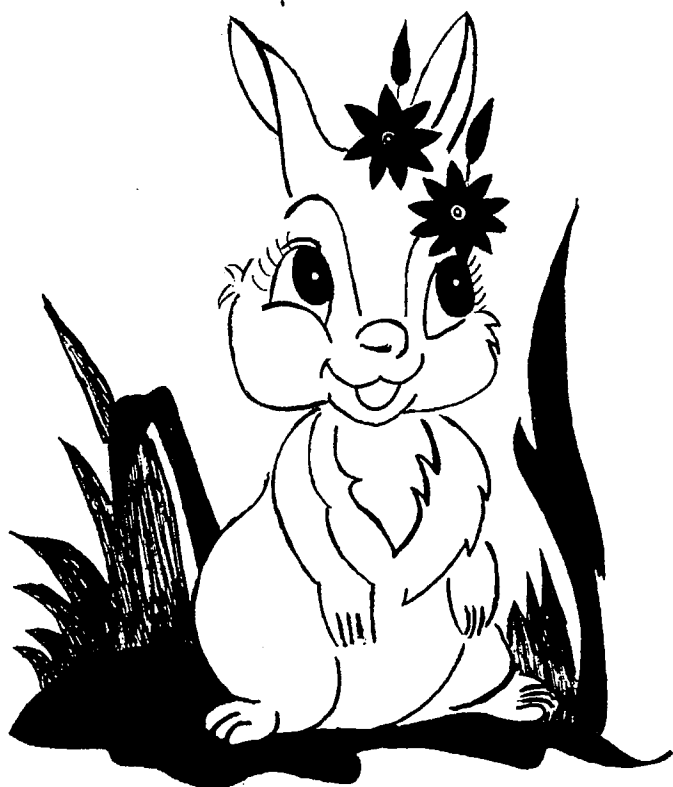
Mùa thu đến với những cơn
mưa tâm tã, với những cơn
đông ngập lá vàng rơi, gói
nhỏ gói thường biết bao kỷ
niệm êm đềm nỗi quê hương Việt
Nam yêu dấu. Với những tình
cảm thiết tha, với những ý
nghĩ đôn sơ mộc mạc, với những
ước mơ nhỏ nhoi... các bạn trẻ
Việt Nam-Evry đã hình thành
TUỔI TRẺ VÃ ƯỚC MƠ, một tập
san, đầu tay của HỘI THANH
THIẾU NIÊN VIỆT NAM EVRY. Là
những người mới cầm bút, thiếu
nhiều kinh nghiệm, văn chương
còn... lúng cúng... các bạn
trẻ đã lấy tinh thần sáng tác
làm điểm tựa để vươn lên. Tất
cả những bài thơ, những truyện
ngắn... là cả một kho tàng quý
giá của TUỔI TRẺ VÃ ƯỚC MƠ.

Bước đầu còn nhiều khó
khăn về bài vở và kỹ thuật,
Ban Báo chí mong quý vị đọc
giã bỏ qua cho những thiếu
sót. Hy vọng với sự đóng góp
của các bạn trẻ, cũng như sự
ủng hộ và khích lệ của phụ
huynh đối với con em mình, tập
san tới sẽ có một nội dung
phong phú và đặc sắc hơn.

Khi Thu qua thì Đông đến,
Ban Báo chí hy vọng rằng tập
san thứ hai sẽ là ngọn lửa
sưởi ấm lại lòng người chúng
ta trong cái lạnh tha hương.

Thân ái chào tạm biệt.

Ban Báo chí.

THỎ NGỌC

sưu tầm

Chiều hôm nay, Bố Mẹ dẫn cu Khoai và bé Bí đi dự lễ Trung thu. Khoai và Bí được các anh chị lớn phát cho hai cái lồng đèn thật xinh. Khoai, Bí còn được xem kịch Hắc Nga - Chú Cuội, và được tập hát những bài ca nhi đồng. Sau cũng, tất cả đi thành một vòng tròn để rước đèn, vừa đi vừa hát ...

"Tết Trung Thu rước đèn đi chơi,
Em rước đèn đi khắp phố phường ..."

Khoai và Bí vui quá cười nói liu lo luôn miệng.

Trên cao, trăng sáng và thật tròn, trông rực rỡ như chiếc lồng đèn khổng lồ, treo lơ lửng giữa bầu trời bao la

Buổi tối về nhà, sau khi ăn cơm xong, cu Khoai và bé Bí ngồi quây quần bên Mẹ, cười nói thật hồn nhiên. Bé Bí nắm tay Mẹ vờ vĩnh :

- Mẹ ơi, Mẹ kể chuyện cổ tích cho con nghe nữa đi. Truyện nào về "Ông Trăng Sáng", như truyện Hắc Nga - Chú Cuội đó Mẹ.

Mẹ mỉm cười dịu dàng, nói với Khoai và Bí :

- Các con nhìn xem, hôm nay trăng sáng và đẹp biết ngần nào phải không ? Ở trên đó, không chỉ có riêng hình bóng của Hắc Nga và Chú Cuội như các con đã biết, mà còn có thêm chiếc bóng nhỏ nhắn của một chú thỏ con tên là Thỏ Ngọc nữa.

Để Mẹ kể cho Khoai và Bí nghe câu chuyện về sự hy sinh của Thổ Ngọc. Rồi khi nghe xong thì các con sẽ hiểu là tại sao sự hiện diện của Thổ Ngọc trên mặt trăng lại làm cho ánh trăng sáng hơn, đẹp hơn và đáng yêu đáng quý hơn muôn phần.

Mẹ âu yếm vuốt tóc Bí, bắt đầu câu chuyện bằng hai chữ : ngày xưa ...

Ngày xưa, trên quê nhà của Bồ Mẹ

Có một khu rừng nhỏ bé kia, lúc nào cũng đầy chim muông và cây cỏ, đầy hoa trái ngọt ngào. Nước suối trong rừng trong veo, óng ánh, tuôn chảy như những giòng nước bạc dưới ánh mặt trời. Lá cây rừng, mây trời và gió giao với nhau trên cao, tạo thành những bài hát vi vu êm ả.

Từ lâu lắm rồi, khu rừng đó là nơi trú ngụ của một dân Thổ Trắng, đời này qua đời khác, nên dân thổ mới bảo nhau mà gọi khu rừng là Quê Hương.

Dân thổ biết sống hòa thuận và thường yêu nhau, xem nhau như anh chị em ruột thịt, khi vui khi buồn đều có nhau. Trong đại gia đình Thổ Trắng, tất cả các cụ thổ lớn tuổi đều được kính trọng, và các thổ nhi đồng được các bồ mẹ thổ chăm sóc, dạy dỗ cẩn thận.

Đám thổ nhi đồng ngoan lắm, biết lo học hành, biết nghe lời Ông Bà Cha Mẹ và biết thương mến khu rừng Quê Hương nhỏ bé của Tổ Tiên giòng họ mình.

Trong tất cả các thổ nhi đồng, Thổ Con là con thổ thông minh sáng dạ và được mọi người yêu thích nhất. Thổ nhi đồng nào cũng thích lắm bạn với Thổ Con vui tuổi nhí nhảnh, thường chế ra được nhiều trò chơi mới lạ, mà lại rất tốt bụng, lúc nào cũng sẵn sàng chia sẻ, giúp đỡ kẻ khác.

Thổ Con còn có một bạn thân khác tên là Bướm trắng. Bướm Trắng thích đậu trên vành tai của Thổ Con và thì thầm kể đủ mọi chuyện cho Thổ Con nghe. Hoặc mỗi khi các thổ nhi đồng cũng nhau nô đùa ca hát, thì Bướm Trắng lại xoe đôi cánh mịn màng trong suốt ra mà múa theo điệu hát một cách uyển chuyển nhịp nhàng.

Mùa hè năm nay, Thổ Con vụt lớn như thổi, hết còn bé bỏng nghịch ngợm như mấy năm trước. Hằng ngày, ngoài những lúc chơi đùa với bạn bè, Thổ Con thường phụ Thổ Mẹ tưới những búp

cải xanh non sau vườn hoặc theo Thổ Bồ đi nhặt những củ cà rốt đỏ hồng, ngon ngọt về cho Thổ Mẹ nấu súp. Thổ Con cũng thường rủ Buồm Trắng ra ngồi mơ mộng trên một thân cây có lót lá hoa êm ái, và say mê đọc những quyển sách dành cho các thổ nhi đồng mà cô giáo Thổ Hồng khuyên các thổ nên đọc.

Thổ Con thích nhất quyển "Giởng Hy Sinh". Trong đó nói về lịch sử của giông họ Thổ Trắng nơi khu rừng bé nhỏ này, và về những sự hy sinh cao cả của Tổ Tiên thổ để cho giông họ của Thổ Trắng được tồn tại. Thổ Con học được nói những trang sách đó sự dũng cảm và tình yêu thương đùm bọc đồng loại của Tổ Tiên mình. Càng đọc, sao Thổ Con càng thấy yêu khu rừng Quê Hương, yêu giông họ Thổ Trắng của mình quá. Thổ Con tự nhủ, "mình phải sống xứng đáng là một Thổ Trắng có đầy tình yêu thương và lòng can đảm, như Tổ Tiên mình đã sống đời này qua đời khác nơi khu rừng này".

Mùa hè sắp sửa qua đi thì chợt xảy ra một cơn hạn hán. Suốt cả bao tháng ròng không có được một cơn mưa. Ngày này qua ngày nọ, trời tiếp tục tỏa nắng chang chang như muốn thiêu đốt tất cả sự sống của khu rừng. Đất đai nứt nẻ, suối rừng cạn khô. Lá cây rụng và hoa trái cũng lặng lẽ héo tàn theo.

Nhờ có một số thức ăn dự trữ từ trước, dân thổ trắng sống cầm cự được một thời gian. Nhưng qua mùa Thu rồi tới mùa Đông, thì đã có những chú thổ kiệt sức, sống mỗi môn lây lất trông tuyệt vọng. Thổ Con cũng xanh yếu đi nhiều Nhưng, khi nhìn thấy hình ảnh những cụ thổ già nằm ngất lịm, của những thổ nhi đồng bạn mình nằm thoi thóp đói lả trong khu rừng Quê Hương tàn tạ, ... bỗng nhiên, Thổ Con cảm thấy như có một sức mạnh vô hình nào đó làm cho mình lớn hẳn lên, trưởng thành hẳn lên Thổ Con muốn cứu lấy đại gia đình Thổ Trắng khỏi cảnh diệt vong, nhưng làm sao bây giờ ? Làm cách nào để chỉ cần cầm cự một thời gian ngắn nữa cho qua khỏi mùa Đông ? Vì khi mùa Xuân tới, chắc chắn sẽ có những cơn mưa làm tưới tốt trở lại hoa trái, cỏ cây như cũ

Thổ Con đã suy nghĩ nhiều lắm rồi trong mấy ngày hôm nay, hy vọng tìm được một lối thoát cho đại gia đình Thổ Trắng.

Một buổi chiều kia, Thổ Con tìm đến Buồm Trắng để tâm sự

ý định hy sinh của mình cho bạn nghe. Thỏ con nhất quyết làm theo đúng dự tính ... Đêm hôm đó, khi đàn thỏ cũng tụ họp lại bên đống lửa hồng để cầu nguyện và sưởi ấm còn đói và lạnh, Thỏ Con sẽ trình bày ước nguyện hy sinh của mình. Thỏ Con sẽ hy sinh chết, để làm thức ăn nuôi sống đàn thỏ qua cơn nguy biến

Với một nụ cười hiền hậu và tử tin, Thỏ Con nói với Bướm Trắng :

- Bướm Trắng ơi, Bướm Trắng còn nhớ những trang sách mình đã đọc chứ ? Giống họ Thỏ Trắng còn tồn tại được đến ngày nay cũng là nhờ biết bao gương hy sinh can đảm của Tổ Tiên Thỏ Trắng Còn bây giờ chỉ cần có một mình Thỏ Con hy sinh mà đàn thỏ có thể sống thêm được ít ngày nữa để chờ mùa Xuân đến. Lại sẽ có những cơn mưa làm tưới tốt lại hoa trái trong khu rừng này ...

Buổi tối hôm đó, như thường lệ, đàn Thỏ Trắng tụ họp lại bên cạnh đống lửa hồng và bắt đầu rỉ rào cầu nguyện. Nhưng bỗng có một giọng nói bé nhỏ mà cung văng lên :

- Chúng ta không thể nào cứ tiếp tục cầu nguyện như thế này được. Đàn thỏ đã kiệt sức lắm rồi. Chúng ta cần có một ít thức ăn để có thể sống cầm cự qua vài ngày, chờ mùa Xuân đến. Khi đó, trời lại mưa và cây cỏ lại tốt tươi. Thỏ Con nguyện sẽ hy sinh thân mình ngay tối nay. Thỏ con chỉ xin một điều, là hãy để thân xác Thỏ Con được làm thức ăn nuôi sống đàn thỏ. Ngày xưa, Tổ Tiên chúng ta cũng đã phải hy sinh rất nhiều để đại gia đình Thỏ Trắng được sống còn. Thỏ Con muốn được sống và chết thật can đảm như Tổ Tiên của mình, cho tình yêu thương đàn Thỏ Trắng được trọn vẹn.

Tất cả thỏ đều quay đầu lại nhìn Thỏ Con sững sờ. Thỏ Con nói như một người đã lớn ! Và trước sự kinh ngạc của cả đàn Thỏ Trắng, Thỏ Con phóng mình lên nhảy vào đống lửa hồng đang cháy ngùn ngụt ! Thật lặng lẽ, Bướm Trắng cũng vụt bay theo

Nhưng, ngay giây phút thân mình của Thỏ Con chạm vào ngọn lửa thì một luồng ánh sáng nhiệm màu hiện ra Thỏ Con thấy người mình bỗng nhẹ tênh như mây, như đang chấp cánh bay bổng lên cao, lên cao mãi Một bà tiên thật

xinh đẹp hiền hòa hiện ra với một chiếc đũa thần rực rỡ đầy màu sắc. Bà tiên cất tiếng nói, dịu dàng thánh thót như tiếng nhạc từ trên mây trời rơi xuống :

- Sự hy sinh cao cả của Thổ Con đã làm động lòng hết cả những vị tiên trên thượng giới. Thổ Con, tấm lòng thành, sự can đảm và tình yêu thương đồng loại của con sẽ làm cho con bất tử.... Con sẽ sống mãi trong lòng của mỗi một Thổ Trắng, đời này qua đời khác, như Tổ Tiên con đã sống mãi trong lòng con. Con sẽ được cho uống một viên thuốc trường sinh và sẽ được hạnh phúc đời đời trên cõi mặt trăng huyền diệu. Từ nay, con cũng sẽ được gọi là Thổ Ngọc, vì con chính là một viên ngọc cao quý, sáng ngời tình yêu thương và lòng can đảm

Và khi Thổ Con nhìn xuống khu rừng Quê Hương nhỏ bé, Thổ Con bỗng thấy hoa, lá, cỏ cây bỗng vụt xanh tươi trở lại khắp nơi nơi. Giòng suối rừng lại tuôn chảy miên man trong vắt. Bên cạnh Thổ Con, Bướm Trắng cũng đang mỉm cười sung sướng. Nụ cười trở thành những cánh hoa trắng tinh bé bé, rơi nhẹ nhàng xuống con suối nhỏ thân quen

Từ đó về sau, cứ mỗi độ trăng tròn, dân Thổ Trắng lại thấy bóng của Thổ Ngọc đang hân hoan cúi nhìn xuống khu rừng Quê Hương

Từ đó về sau, cứ mỗi lần ánh trăng sáng dịu dàng tỏa xuống, là tất cả đám thổ nhĩ đồng lại được ông bà cha mẹ kể lại về gương hy sinh cho đồng loại, về câu chuyện thật cảm động của một con thổ bé bỗng tên là Thổ Con

Và cũng từ đó về sau, cứ mỗi lần nhớ đến câu chuyện của Thổ Con, là sao đám thổ nhĩ đồng lại càng thấy yêu mến khu rừng Quê Hương, yêu mến giống họ Thổ Trắng của mình nhiều quá. Hình ảnh của Thổ Con, nay là Thổ Ngọc, sống mãi trong tâm hồn của đàn thổ bé thơ.

Khi Mẹ vừa kể xong câu chuyện Thổ Ngọc, cu Khoai và bé Bi' đều ngẩn ngơ nhìn ra ngoài khung cửa sổ. Khoai, Bi' đều nghĩ là đêm nay trăng sáng quá và đẹp quá Có phải là vì có Thổ Ngọc ở trên đó như Mẹ đã nói không ? Có phải là vì sự hy sinh và tấm lòng cao quý của Thổ Ngọc cũng sáng, cũng đẹp như ánh trăng vắng vắng vào đêm Trung Thu không ?

Mẹ nắm lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn của Khoai và Bi', áp vào

ngực mình và nói :

- Các con phải hiểu một điều là ... chưa chắc riêng một thân xác của Thỏ Ngọc đã có thể nuôi sống được cả đàn Thỏ Trắng. Nhưng chính là ở sức mạnh của tình yêu thương đồng loại, ở sức mạnh của lòng can đảm và quyết tâm hy sinh. Bằng vào tất cả những thứ ấy, Thỏ Ngọc đã đem lại được mùa Xuân no đủ cho đàn Thỏ Trắng. Bà tiên đã cảm nhận được cái sức mạnh và biên độ nên đã giúp cho Thỏ Ngọc hoàn thành ước nguyện. Con nếu chính mình không có được tình yêu thương và can đảm, thì cũng sẽ chẳng ai cứu được mình đâu các con

Đêm hôm đó, trong giấc mơ của bé Bí, Thỏ Ngọc và Đám Trắng hiện ra bên cạnh và mỉm cười với Bí thật hiền lành. Rồi Bí mơ thấy mình lạc trở về nơi khu rừng Quê Hương của đàn Thỏ Trắng Bí hân hoan nhìn lũ thỏ bé thỏ vừa vỗ tay vừa hát vang những câu quen thuộc ... "chúng ta phải sống xứng đáng là những Thỏ Trắng có đầy tình yêu thương và lòng can đảm, như Tổ Tiên ta đã sống đời này qua đời khác nơi khu rừng này ...".

Câu nói đó, Bí nhớ là hình như ngày xưa, chính Thỏ Ngọc cũng đã nói một lần. Mà khi đó, Thỏ Ngọc cũng đang chỉ là một Thỏ Con ngây thơ

* Trích trong TRUYỆN THIẾU NHI *

VĂN NGHỆ

&

XÃ HỘI

HỘI THANH THIẾU NIÊN VIỆT NAM EVRY, cái tên nghe qua rất mới lạ đối với các hội đoàn người Việt tại Paris và những vùng lân cận. Nhưng với chúng tôi, những người trẻ sống tại Evry thì cái tên đó đã trở thành thân quen, đã len lỏi vào trong tận mọi gia đình Việt Nam tại đây, thổi một luồng sinh khí mới chứa chan tình yêu quê hương, đất nước, đánh thức mỗi tâm hồn Việt Nam lòng yêu nước, thương dân.

Vì sao Hội đã có được sự tin tưởng của các bậc phụ huynh khi cho con em đến sinh hoạt với Hội? Vì sao có những bạn đi xa vài ngày đã vội vã "quay về vì nhớ hội"? Để có được một tình thương chan hòa và thấm thiết đến tất cả mọi người, có thể nói phần lớn là do những nỗ lực của các ban Xã hội và Văn nghệ trong thời gian qua.

Sau buổi đầu gặp gỡ với sự hiện diện của 40 anh chị em hội viên, chỉ hai tuần lễ sau đó, để nhắc nhở nhau những truyền thống dân tộc, tưởng nhớ công ơn dựng nước, và qua đó nêu cao tinh thần bất khuất của dân ta, ban Đại diện đã "chạy vọt giò lên cờ" để tổ chức một cách chu đáo buổi lễ Giỗ Tổ Hùng Vương - quốc lịch 4865. Tuy thời gian chuẩn bị thật gấp rút, nhưng buổi lễ đã được tổ chức một cách thật trang nghiêm, với đầy đủ nghi thức: chào cờ, mặc niệm, văn tế Tổ, lễ bái Tổ. Dù còn nhiều sơ sót, nhưng buổi lễ đã gây một tiếng vang lớn trong cộng đồng người Việt tại Evry.

Từ tiếng vang đó, tên tuổi hội TTNVNE được lan truyền một cách nhanh chóng khắp Evry và những vùng phụ cận, hội nhà vui vẻ đón nhận thêm những khuôn mặt mới. Để đưa phong trào sinh hoạt lên cao, anh chị em hội viên cùng các ban Xã hội và Văn nghệ đã tham gia ngày "Fetes de 5 continents" do Maison du

Monde tổ chức tại thành phố Evry ngày 27-04-86. Với sự đóng góp nhiệt tình của nhiều phụ huynh và sự hăng say, vui vẻ của toàn thể các bạn trẻ, hội đã góp mặt trong ngày lễ một gian hàng nhằm giới thiệu những món ăn thuần túy Việt Nam và trình bày với các quan khách tham dự những hình ảnh đau thương của người Việt đi tìm tự do trên biển cả. Song song đó, ban Văn nghệ đã tham dự với hai tiết mục : múa nón và đọc tấu diễn tranh. Qua bài "Ngợi ca quê hương", với những tà áo dài tha thướt và chiếc nón bài thơ che nghiêng, điệu múa dù chưa được điều luyện cho lắm những cũng đã gây một xúc động mạnh mẽ cho tất cả những người Việt Nam hiện diện hôm đó; và nghe đâu đó có người ngâm khe khẽ :

Tháng tử em áo dài trắng nhả

Tĩnh lý còn nguyên nét Việt Nam.

Các cô gái Việt Nam hôm đó đẹp vô cùng trong những chiếc áo dài thật duyên dáng, khiến các người Pháp cứ nhìn theo mà trầm trồ khen ngợi mãi (khen ngợi áo dài lẫn người mặc). Tiếp nối đó là màn đọc tấu diễn tranh, người Pháp được dịp tìm hiểu thêm những cái hay của nền văn hóa Việt Nam ta. Hai tiết mục mở đầu này đã thu hút được rất nhiều người xem và tán thưởng, làm các ban Xã hội và Văn nghệ càng thêm vững tin.

Trên đã phát triển, ban XH tổ chức một buổi "pique-nique" tại parc St. Eutrope với sự tham dự của hơn 100 phụ huynh và hội viên. Buổi sinh hoạt đã góp phần xiết chặt thêm tinh thần hữu giữa các bạn trẻ, và tạo dịp gặp gỡ, tâm sự giữa các phụ huynh. Những trò chơi cộng đồng đã được anh chị em tham dự hăng say, đặc biệt là bắn cờ tướng cũng đã "theo chân hội" ra sân cỏ "giúp vui", rất được quý vị phụ huynh chiều chuộng. Buổi sinh hoạt kết thúc vào lúc 19g00 với sự tiếc nuối của nhiều anh chị em chưa muốn về, và nhờ đó mà những ổ bánh mì và trái cây còn lại của bữa ăn trưa đã được thanh toán gọn gàng.

Về mặt đối ngoại, trên tinh thần xiết chặt sợi dây thân ái với các hội đoàn bạn, ban XH đã tổ chức cho các hội viên đi tham dự buổi lễ ra mắt của Liên Đoàn SAIGON, chi nhánh tại Evry của Hội Hướng Đạo Việt Nam. Ban Văn nghệ cũng đã

tham gia ba tiết mục nhân dịp "Fêtes du quartier Jacques Prévert": múa nón lá bài thơ, múa đũa và tam ca thiếu nhi, rất được sự hoan nghênh của các khán giả hiện diện. Dù vui chơi, các anh chị em cũng không quên những người đồng hương còn đang sống trong các trại tỵ nạn. Với tinh thần "lá lành đùm lá rách" hội đã phụ giúp hội "Aides Medicales des Refugies" (AMR) soạn thuốc và đóng thùng gửi tới người tỵ nạn ở các trại tại Thái lan. Vào cuối tháng tám, ban XH tổ chức một buổi viếng thăm các cụ lớn tuổi đang sống tại viện dưỡng lão ở Evry, và hy vọng trong tương lai, công tác này sẽ được thực hiện một cách đều đặn để các cụ không còn thấy mình bỏ lỡ nỗi xú' lạ quê người mà còn có thêm một bầy cháu đông đảo.

Qua một vài hoạt động chính của các ban XH và VN, trong bước đầu thành lập hội, có lẽ bạn đọc bây giờ cảm thấy thân thuộc hơn với cái tên Hội Thanh Thiếu Niên Việt Nam Evry...Giữa chúng tôi, những người còn vương vấn tình yêu quê hương, với những dòng máu chan hòa tình thương đất nước trong tâm hồn tuổi trẻ Việt Nam, nó đã trở thành một cái gì tha thiết khó dứt ra, nó quện vào trong tim óc, để một mai này khi được trở về trên quê mẹ thân yêu, chúng tôi còn tự hào là chúng tôi đã sống, sống với tinh thần "Tổ quốc, dân tộc" và chúng tôi hạnh diện được là người Việt Nam./.

Danh ngôn:

Giáo huấn trẻ con bằng sách là một điều hay,
Thường mỗi đứa trẻ phải mỗi cuốn sách khác nhau

E.H.

..Xuân Diệu là người đã đem đến
cho thi ca Việt-nam nhiều cái mới nhất.
Chở của ông đậm thắm, nồng nàn và
thiết tha, là bình chứa muôn hương
của tuổi trẻ.

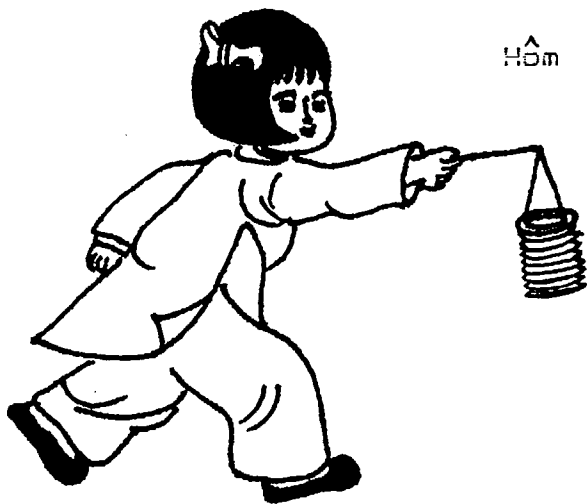
Trong vườn đêm ấy nhiều trăng quá,
Ánh sáng tuôn đầy các lối đi.
Gối với người yêu qua nhẹ nhẹ ...
Im lìm, không dám nói năng chi.

Bâng khuâng chân tiếu dậm lên vầng,
Gối sợ đường trăng tiếng giầy vang,
Ngỡ ngác hoa duyên còn núp lá,
Vả lăm sai lỡ nhịp trăng đang

Diu dăng dăng những ánh tơ xanh,
Cho gió du dương điệu múa canh,
Cho gió dướm buồn, thổi náo động
Sinh hồn yêu điệu của đêm thanh.

Chúng tôi lặng lẽ bước trong thơ,
Rạo giữa niềm êm chẳng bến bờ.
Trăng sáng, trăng xa, trăng rộng quá!
Hai người, nhưng chẳng bớt bó vò ...

Hôm nay mình không còn nằm trong cái
lúa tuổi

"....em còn bé tí teo
vội mẹ mua bánh
Bánh đầu ? Bé nhẽ
...." nửa.

Thời gian vùn vụt trôi,
cấp đi của mình sự hồn
nhiên, ngây thơ, những cảm
giác thích thú của những
ngày lễ, ngày Tết lớn, để được tiền
lì xì (nói vậy chứ cái mục này đến
nay vẫn còn chút đỉnh, nhưng mà lớn
rồi gặp ai họ "cũng lăm ngơ", thiệt
là đau lòng xót dạ!), và để có dịp " ... xin
cho em một chiếc áo như mây hồng. Cho em đi
ngoài sân nắng rọi...".

Còn

Lại

Chút

Gì

Đê?

Nhớ

Đê?

Thương

Ngày Tết Trung Thu 96 trên đất Pháp sắp tới
làm cho mình nhớ đến những ngày Tết Trung Thu
mà mình được hưởng ở quê nhà. Không khí những
ngày gần Tết thật rộn rịp. Đi đến đâu cũng thấy
treo lồng đèn đủ màu sắc: xanh, đỏ, vàng...; đủ
kiểu: ngôi sao, bướm bướm, chiếc tàu...kể không
hết và hấp dẫn nhất vẫn là những hộp bánh Trung
Thu vuông vuông, đo đo có hình nàng Hằng Nga
tha thướt, dịu dàng trong bộ xiêm y rực rỡ,
đang vui đùa với đoàn tiên nữ

Đêm rằm tháng 8, dưới ánh trăng vắng vặc, không hẹn mà mọi người đều kéo nhau ra cả ngoài sân. Các bậc cha mẹ cũng nhau quây quần bên chiếc bàn tròn nhà chú Sáu, nhâm nhi chén trà ấm, thưởng thức hương vị bánh nướng, vừa trò chuyện vừa ngắm trăng...Bọn con nít hí hửng xách lồng đèn ra thắp để chuẩn bị buổi rước đèn. Ánh lửa lung linh làm tăng thêm vẻ đẹp của những chiếc lồng đèn mà các bậc cha mẹ đã phải dắt lũ nhóc đi chọn lựa cũng khắp chợ, hoặc với sự "khéo tay, hay làm" phải công xường sòng, công xường sườn chặt trúc chuốt tre để hoàn thành cái "tác phẩm" tự biên tự diễn cho con em.

Mình cũng vậy, Trung Thu năm đó, mình đã xin ba mẹ mình mua cho mình chiếc đèn bướm bướm màu xanh lá cây có viền lồng thỏ trắng, đối với mình thì nó "tuyệt cú mèo", hỏi cái lượm một xi, nhưng con gái mã lì.

Hẹn với nhỏ bạn thân 7 giờ tại nhà mình, rồi hai đứa "dung đang dung dè" dặt nhau lại địa điểm hẹn chung. Đến nơi, thật là bất ngờ, tưởng mình đến sớm, ai nêh ngó, ngó lại con nít trong xóm hổng thiếu một mạng, đứa nào cũng tay xách lồng đèn, miệng bi bô ầm lên như chợ vỡ.

Với sự hiện diện đầy đủ trước giờ qui định rất hiếm có này của đám nhóc, Ban tổ chức quyết định bắt đầu sớm buổi rước đèn.

Đám nhóc đánh tạm trống mần "tán dóc", ngoan ngoãn sánh hàng hai; hai cái lồng đèn để hai bên và "đăng trước ... bước", miệng ca vang bài "Tết Trung Thu rước đèn đi chơi, em rước đèn đi khắp phố phường ..."

Mình cầm tay nhỏ bạn, lồng lằng lằng. Trên trời ánh trăng chiếu thật sáng. Mình có cảm tưởng như chị Hằng Nga đang nhìn ngắm đàn trẻ nhỏ, nhón miệng cười và soi sáng đường cho chúng mình. Bức gió chắc sợ lăm tắt đèn của tụi mình nên chỉ thổi thoang thoang len vào làm rối mái tóc xanh.

Đám rước đèn nhìn xa xa, giống như một con rắn lửa không lồ len lỏi theo các con đường lằng quanh co, khúc khuỷu, trong tiếng reo xào xạc của những rặng tre lằng.

Đi một hồi thì bắt đầu mỏi chân, cũng vừa đúng lúc được mấy anh chị Ban Tổ Chức dẫn đến một chỗ có giăng đèn thật đẹp và cũng có khá nhiều "nhóc tí" khác đi rước đèn nữa. Tụi

mình" phủi chân, lột dép, ngồi xuống đất "nhôm" lên sân khấu.

Một bác trong Ban tổ chức tuyên bố khai mạc buổi lễ. Rồi bác kể chuyện sự tích ngày Tết Trung Thu và sau đó là những màn văn nghệ thật đặc sắc. Cuối cùng là phần phát quà bánh làm tụi con nít hoan hô ầm ỉ.

Mình vui nhiều hơn đời, bánh không ăn để đem về khoe ba mẹ và phân chia "chiến lợi phẩm" cho đàn em đại còn quá nhỏ chưa được phép đi rước đèn.

Những ngày vui lúc nào cũng qua mau lắm cho mình thương tiếc. Nhưng nghĩ lại thì tiếc thương cũng vô ích, tuổi nào cũng có niềm vui đặc biệt dành riêng cho tuổi đó. Mình lớn rồi hông còn "nhờn nhéo, nhí nhảnh ..." được nữa thì nhường lại cho tụi đàn em mình và nếu có thể, giúp đỡ, hướng dẫn chúng nó sống trọn quãng đời tuổi ngọc của chúng, như việc tổ chức ngày lễ mừng Tết Trung Thu chẳng hạn ...

Thưởng tặng các bạn hội TTNVE

và các em Thiếu Nhi

P.T - Mùa T.T/86.

Ước mơ...

Bé Ngọc ngồi lặng lẽ, hai tay chống cằm, đôi mắt to đen láy mở màng nhìn vầng trăng tròn treo lơ lửng giữa muôn vầng vì sao đêm. Trăng hôm nay thật tròn, thật sáng, bé thấy rõ bóng chú cuội đang ngồi dưới gốc cây đa, chú cuội ngồi một mình buồn hiu như bé vậy! Có lẽ chú cuội đang nong lòng chờ đợi chị Hằng tới chơi và mang quà đến cho chú. Còn bé thì ... bé mong ba về thăm mẹ với bé.

Suốt ba năm dài, hai mẹ con bé sống vất vả trong một căn nhà tồi tàn, chật hẹp. Hằng ngày mẹ bé phải buôn gánh bán bưng để nuôi bé ăn học. Cuộc sống khó khăn khiến mẹ bé ngày càng gầy yếu, xanh xao. Ôi! Nhìn mẹ đang nằm trên giường bệnh, không thuốc men, không bác sĩ mà lòng bé buồn vô hạn. Ba bé đâu bé cũng chẳng biết, chỉ biết là lâu lắm rồi bé không gặp ba và bé nhớ ba vô cùng. Nhớ cảnh gia đình quây quần đầm ấm hôm nào, mỗi sáng đi học ba đưa bé đến tận cổng trường và trưa tan trường về ba đón bé bằng nụ hôn triu mến. Những khi được điểm cao ba khen và thưởng bé thật nhiều. Lúc bé "chén con hai"... thì ba lại an ủi bảo bé đừng buồn, ba khuyến khích bé học chăm hơn. Ba lo lắng, chăm sóc bé thật nhiều, ba yêu thương mẹ con bé vô cùng, cho đến ... một ngày ... ba ra đi không một lời từ giả. Ba bỏ lại sau lưng một người vợ trẻ với đứa con gái vừa lên chín. Nhiều đêm nhớ ba, bé khóc suốt muốt và hỏi mẹ, nhưng mẹ chỉ lặng im ôm bé vào lòng vỗ về. Mẹ

âm thầm chịu đựng những đau buồn và tìm vui bên cạnh đứa con gái hiền lành ngoan ngoãn. Thường mẹ cực khổ, bé đã lánh xa tất cả những cuộc vui của những đứa bạn đồng lứa tuổi. Như đêm nay, đáng lẽ bé đã ra nhập bọn với mấy đứa bạn hàng xóm để rước đèn mừng Tết Trung Thu, nhưng thương mẹ bệnh và cảnh nhà thiếu hụt bé chỉ ngồi nhà mà mơ mộng, mà tưởng tượng. Tiếng reo hò, cưỡi đu, tiếng hát nghêu ngao của mấy đứa bạn ở ngoài đầu ngõ vang đến tận tai bé. Bé có thể hình dung chúng nó xếp thành hàng hai, tay xách lồng đèn đi đến từng nhà xin bánh nướng trung thu... Cái đèn cá chép của thằng Danh chắc hẳn sẽ to nhất vì chính tay ba nó đã làm cho nó hôm kia. Đèn trái bí của nhỏ Danh giống hệt cái của Út Tèo. Nhớ ngày trước ba kẻ, trên cung trăng có Hằng Nga đẹp tuyệt trần, hiền lành và thường yêu trẻ con ... Ước chi chị Hằng có thể mang đèn cho bé cái lồng đèn hình bướm bướm màu đỏ! Chiếc đèn cũ của bé vẫn còn đó với những vết cháy từ mấy năm trước. Thêm được nếm một chút bánh nướng trung thu, một chút bánh dẻo để biết rằng hôm nay là Tết Trung Thu, bé mong ước chị Hằng đem xuống cho bé chiếc bánh nướng ngọt ngào ... Tiếng rên khe khẽ của mẹ khiến bé giục mình, trở về với thực tế. Nhìn khuôn mặt xanh xao của mẹ, bé rưng rưng nước mắt. Chị Hằng ơi! Chị hãy đem thuốc đến cho mẹ em uống! Em không cần lồng đèn, không cần bánh nướng! Em chỉ mong mẹ em khỏe là em đủ vui rồi! Bé Ngọc chạy đến cạnh mẹ, nắm lấy bàn tay gầy guộc của mẹ khẽ lay gọi: "Mẹ ơi mẹ! Con lấy nước cho mẹ uống nhé mẹ." Mẹ mệt mỏi mở mắt nhìn bé rồi chậm chạp lắc đầu. Bỗng có tiếng gõ cửa vang lên, rồi cánh cửa nhỏ bật mở, ánh trăng soi lờ mờ bóng một người cao lớn. Bé Ngọc mở to đôi mắt nhìn người ấy. "Ba!" Bé Ngọc reo lên mừng rỡ. "À! Ba đã về rồi!" Những giọt nước mắt sung sướng lăn dài trên đôi gò má gầy gò của mẹ. Cúi xuống hôn nhẹ lên trán bé, ba ôm bé vào lồng và đưa tay vuốt mái tóc dài của bé một cách triu mến. Tay kia cầm một gói quà thật lớn, ba đưa cho bé và bảo mở ra. Vui mừng vì ba đã trở về thăm nhà mà còn mang quà về cho bé, bé Ngọc hí hửng, loay hoay mở gói giấy bóng đỏ rực rỡ. Như một phước thuốc nhiệm mầu, gương mặt mẹ không còn vương nét mệt mỏi, buồn bã; mắt mẹ sáng như hai vì sao đêm, đôi môi mỉm

nụ cười tuổi. Bao nhiêu bệnh như tan biến đi trước sự hiện diện của ba.

Trước mắt bé Ngọc là chiếc lồng đèn bướm bướm màu đỏ thật đẹp và một hộp bánh nướng trung thu. Trước mắt bé là một khoảng trời hạnh phúc. Ôi! Mơ ước của bé đã thành sự thật. Ôi! Có phải chị Hằng đã đem ba về cho mẹ và bé không?

- Thu 86 -

. Hoàng Hạ .

=====

* VUI CƯỜI *

CÃ LẮM.

Chăng cã lăm thật thà chất phác, xin đăng vào lính nhảy dù và được chấp thuận. Sau những ngày cực nhọc thao luyện căng bãn, cã lăm và các bạn được thực tập nhảy dù. Trên sân cỏ rộng, huấn luyện viên dặn dò tất cả khóa sinh:

- Không có gì phải sợ, các anh cứ nhắm mắt lại, nhảy ra khỏi phi cơ thì đếm từ một đến mười rồi mở khóa cho dù bung ra, thế là xong....

Trong khi lên phi cơ, cã lăm lăm nhắm lại những gì đã học. Cã lăm lăm ngửi thấy nhảy sau cũng, nhìn những chiếc dù bung ra trong vòm trời xanh, chẳng yên chí lăm và lấy hết can đảm nhảy ra khỏi phi cơ.

- M...ô...ô...t, h...a...i.... cứ thế chẳng ta vui về đêm....

Trong khi đó dưới đất vài người bạn đã gấp dù xong ngạc nhiên khi thấy dù cã lăm chưa mở, hoảng hốt chạy lại xem sao. May quá trời còn thưởng nên cã lăm rơi vào một hồ nước nhỏ gần đó. Khi các bạn đến nơi, thì đầu cã lăm vừa nhô lên khỏi mặt nước, mặt mày xanh lè những miệng vẫn còn lắp bắp:

- T....a...á...m, c...h...i...í...n,

TƯỜNG THUẬT LỄ RA MẮT

PHỤ HUYNH

Trên bước đường xây dựng lại tương lai, những người Việt ly hương đã tụ họp khá đông đảo tại thành phố Evry và các vùng phụ cận như Ris-Orangis, Courcouronnes... Với lòng nhiệt tình của tuổi trẻ, cũng với ước muốn thắt chặt tình cảm quê hương, bảo tồn nền văn hóa và phong tục Việt Nam, các thanh thiếu niên Evry đã "nhích lại gần nhau" qua những hoạt động văn nghệ, báo chí, thể thao và xã hội. Sau một thời gian ngắn "thăm dò", các hội viên đã phát biểu "mỗi người một ý"... những tất cả đều "đồng tâm và nhất quyết" thành lập một hội đoàn chánh thức mang danh hiệu HỘI THANH THIẾU NIÊN VIỆT NAM EVRY (HTTNVNE) - Association des jeunes Vietnamiens d'Evry (AJVE). Và để theo đúng lễ giáo dân tộc Việt Nam ta "áo mặc sao qua khỏi đầu", một buổi lễ Ra Mắt Phụ Huynh được tổ chức vào ngày 19-07-1986, trong một khung cảnh trang nghiêm nhưng cũng không kém phần vui vẻ.

Quý vị phụ huynh được các anh chị em hội viên ân cần đón tiếp và hướng dẫn đi xem những hình ảnh sinh hoạt của hội trong thời gian qua: đội "tuyên" bóng tròn Hội ta thật "kén" trong bộ đồng phục màu cam mỗi tỉnh; ban múa với các chị thật điệu dàng, thướt tha trong những chiếc áo dài đằm đằm màu sắc dân tộc... Chương trình buổi lễ được mở đầu bằng nghi thức chào quốc kỳ; lá cờ văng ba sọc đỏ tuy không được "tung bay trong gió" nhưng cũng đã vươn cao với tiếng nhạc hào hùng. Tiếp theo là một phút mặc niệm để tưởng nhớ đến công lao và sự hy sinh của các bậc tiền nhân đã hiến dâng thân mình cho tổ quốc. Đại diện cho Hội, anh Khôi, hội trưởng, đã trình bày những lý do thúc đẩy sự ra đời của HTTNVNE và tầm hoạt động của Hội trong tương lai. Anh cũng đã đưa ra một số nhận xét về sự "thành công" của Hội sau một thời gian tìm hiểu và xây dựng: cái không khí xa lạ, lạnh nhạt trước đây đã biến mất, thay vào đó là những nụ cười cởi mở, những lời trao đổi vui tươi, thân mật... Với sự giới thiệu của anh hội trưởng, các anh chị trong ban chấp hành lần lượt ra mắt phụ huynh.

Sự có mặt đông đảo của quý vị phụ huynh là một niềm khích lệ lớn lao cho toàn thể hội viên, và trong niềm "xúc động" trước tâm thịnh tình đó, các anh chị trong ban chấp hành đã "rung rung" trước "micro" khi đọc bản tường trình những hoạt động đã qua và sắp tới của từng ban.

Sự đồng tâm của tất cả hội viên HTTNVNE được thể hiện qua bản đồng ca Việt Nam quê hương ngạo nghễ, bài hát mở đầu phần văn nghệ của buổi lễ. Với tinh thần "hát hay không bằng hay hát", tất cả hội viên cùng cất cao tiếng ca nêu cao tính bất khuất của dân tộc Việt Nam. Chi Lai, hội phó, trình bày cũng phụ huynh dự định của Hội về việc tổ chức lễ TẾT TRUNG THU 1986 tại EVRY, gồm những phần chính là phát quà bánh cho các em thiếu nhi, mâm non của tổ quốc và cũng là của HTTNVNE trong tương lai, một chương trình văn nghệ nặng tính chất quê hương thân yêu... và mong ước sự đóng góp về mọi mặt của các bậc cha mẹ.

Trong nguyện vọng đón nhận những nhận xét và sự đóng góp ý kiến của các bậc cha mẹ, anh Hùng, trưởng ban văn nghệ đặc trách hướng dẫn buổi lễ, trân trọng kính mời quý vị phụ huynh phát biểu. Với nhiều nhiệt tình cũng như kinh nghiệm trong cuộc sống, bác Trần Minh Châu, bác Trần Đức Tường, chị Nguyễn Phi Hải, bác Trường Văn Hạnh đã lần lượt trình bày cảm tưởng của mình. Ngoài những lời khen ngợi tinh thần đoàn kết cũng như những kết quả tốt đẹp thu đạt được trong thời gian qua của các anh chị em hội viên, quý vị phụ huynh đã đưa ra một số nhận xét sau: sự bảo tồn ngôn ngữ Việt nam là một điều cần thiết vì "tôi yêu tiếng nước tôi từ khi mới ra đời", "Việt nam hai tiếng nói bên vành môi, Việt nam hai tiếng nói sau cũng khi liã đời"; việc tìm hiểu lịch sử Việt nam và phổ biến cho giới trẻ hôm nay; phát triển tinh tưởng thân tưởng trợ giữa các gia đình người Việt... Những bài hát đơn ca của phần văn nghệ như Quê tôi (chị Lan) "có con sông dài xinh xắn", Làng tôi (chị Phượng) "có cây đa cao ngất tầng xanh" đã mang lại cho hội trường một bầu không khí ấm áp của quê hương thân yêu, và đưa mọi người trở về với miền quê Việt nam mộc mạc những mặn nồng tình nghĩa. Bài hợp ca "Việt nam Việt nam" với giọng hát hùng hồn của toàn thể hội viên được hòa theo

bằng nhịp vỗ tay của các vị phụ huynh thể hiện rõ nét tinh đoàn kết và sự thành công của buổi họp mặt này.

Đến đây tỏ sự đồng tâm và nhiệt tình ủng hộ giới trẻ Evry trong việc tổ chức buổi lễ TẾT TRUNG THU vào tháng chín tới, quý vị phụ huynh đã kêu gọi nhau đóng góp giúp đỡ Hội về mặt tài chánh. Anh thủ quỹ đang "lo rầu" bao ngày qua nay mới thấy "tuổi cuội" và rất cảm động cũng chị hội phó cảm ơn mỗi thành viên lớn lao của quý vị phụ huynh dành cho các anh em hội viên.

Buổi lễ được chấm dứt bằng một bữa cơm thân mật giữa các vị phụ huynh và toàn thể hội viên. Có gì vui hơn cho các bậc cha mẹ khi nhìn thấy lớp trẻ hôm nay có dịp ngồi lại cùng nhau xây dựng tình người Việt Nam; có gì sung sướng hơn cho giới trẻ khi thấy các bậc cha mẹ họp mặt cùng nhau hân huyên, tâm sự; có gì đáng quý hơn khi thấy hai thế hệ cùng hòa nhịp xây dựng cộng đồng người Việt Nam tại đất lạ quê người. Qua buổi lễ, mối dây liên lạc giữa các người Việt chúng ta không phân biệt lứa tuổi đã được siết chặt thêm một cách mạnh mẽ, tinh thần đoàn kết, tương trợ đã thể hiện rõ nét. Hãy cùng nhau gìn giữ và phát huy truyền thống tốt đẹp đó của dân tộc ta.

Công cha như núi Thái Sơn
Nghĩa mẹ như nước trong nguồn chảy ra
Một lòng thờ mẹ kính cha
Cho tròn chữ hiếu mới là đạo con

Đêm trăng tưởng nhớ

Đêm rằm tháng tám, tại Cầu lạc bộ có chương trình thi làm lồng đèn, múa lân và ca vũ của tất cả các xóm.

Mới bảy giờ tối, Hội trưởng đã đông nghẹt người và đèn. Nào là đèn ông trăng có hình chú cuội ngồi dưới gốc cây đa; đèn chim bồ câu, lông trắng, mỏ đỏ, tượng trưng cho hòa bình; đèn kéo quân; đèn hỏa tiễn, v.v... sắc sỡ muôn màu, ngắm mãi không biết chán. Rồi tiếng trống múa lân nổi lên, tôi bỗng nghe lồng mình dậy lên một niềm vui khôn tả. Không hiểu sao, mỗi lần nghe tiếng trống lân rộn rập là hồn tôi lâng lâng, cảm giác như mình đang lạc vào trời mây... Tôi len mình vào sát sân khấu để nhìn rõ đoàn lân. Đứng một tiếng "ái !" hỏi lẫn lộn tôi quay lại, thấy một cô bé khoảng 15-16 tuổi đang nhăn mặt, lườm tôi.

- Xin lỗi cô. Tôi ái ngại nói.

Cô bé quay mặt đi và cúi xuống xoa xoa cái chân đau. Tôi khẽ... liếc xuống vì sợ phải thấy chân người đẹp sưng vũ lên thì... chết tôi.

- Cô... cô có đau lắm không ?

- Còn phải hỏi ! Một giọng nói không kém giận dữ vang lên kẻ bên.

À thì ra đó là lời của cô bạn có khuôn mặt bầu bầu và cặp mắt hơi sắc.

- Ủa, tôi có giẫm lên chân cô đâu ? Tôi vênh mặt hỏi lại.

- Người đâu mà gai thế ! Cô bé ấy nguyệt dãi tôi một cái.

Biết là gặp phải "hạng" chàng vừa, tôi liền có ý nghĩ sẽ chọc cho cô bé tức điên luôn.

- A ! Gai như chiếc lược cô ầu yếm giắt trên đầu ấy hả ?

Vừa nghe thế, cô bé vội đưa tay lên gỡ chiếc lược xuống và nhét vào túi váy bạn, giận dữ nói :

- Nè trả lại Thúy Nhi đó !

Thúy Nhi là tên cô bé mà tôi vô tình giẫm phải lên chân, cô bé nhìn tôi tủm tỉm cười và ngó sang cô bạn

- Thôi mà ! Ai lại đi giẫm người lạ bao giờ hả Đỗ Quyên ?

Bất được cơ hội tốt, tôi liền lăm quen.

- Đầu có lạ ! Chúng mình đã quen nhau rồi mà ! Tôi biết, cô đây tên Thúy Nhi, và cô là Đỗ Quyên. Còn tôi Duy Khanh.

Hai cô bạn liền ngó nhau cười. Trong ánh mắt họ như có ý trêu ghẹo mình, làm tôi lúng túng. Mà phải nói là lúc bình thường tôi đâu có biết ... "sợ gái", tôi là vua chọc phá đám nữ sinh, bạn em gái tôi cơ mà. Nhưng không hiểu sao hôm nay tôi bỗng thấy mình quê quá. Vừa đứng tìm được hai chỗ trống, Thúy Nhi và Đỗ Quyên liền đến ngồi, bỏ tôi lại một mình ... bơ vơ.

Nói thật, đêm đó chương trình văn nghệ ra sao tôi cũng chẳng biết, vì ... tôi đâu có coi gì đâu. Cứ ngấm mải Thúy Nhi mà dật mộng. Thỉnh thoảng tôi bắt gặp cô bé nhìn về phía tôi, vậy là ... tôi quyết định sẽ theo cô bé về tận nhà.

Và đêm ấy là đêm đầu tiên tôi biết ngắm trăng và thấy trăng tuyệt đẹp. Giữa muôn vì sao lấp lánh, ánh trăng bằng bạc soi sáng con đường dài và hàng dừa nghiêng bóng.

Gió sông thổi nhẹ,

Lá dừa xào xạc,

Lông nây xao xuyến

Vì tóc ai bay ...

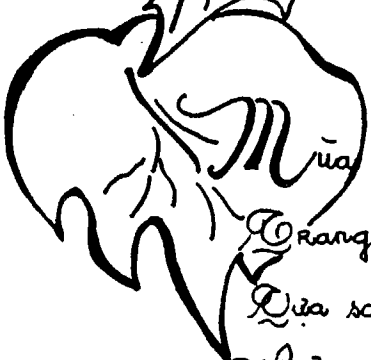
* AÍ THỈ *

=====

Em yêu mùa Thu

• Hoàng Hà •

Mùa Thu đến sao mang nhiều nhung nhớ
 Trang giấy trắng không đủ viết nên lời
 Dưa song của nhớ về vùng kỷ niệm
 Những buổi chiều khi tan học ra về

Em thả bước trên con đường quen thuộc
 Lá văng rơi ngập đầy lối em đi
 Ngập ngừng bước với trăm ngàn suy nghĩ
 Quổi mới lớn bắt đầu buồn vó vẩn
 Yêu màu tím, màu mực của học trò

Đẹp tựa vầng thơ, tựa áng mây chiều...
 Những chuyển mùa qua lòng em hóm hỉnh
 Chiếc áo mùa em dấu kín trong cặp
 Dấu để trần chậm chậm bước trong mùa

Mái tóc huyền buông nõa xuống bờ vai
 Em thích mùa làm ướt áo học trò
 Thích giẫm vào vũng nước đọng bên đường
 Mặc dù biết về nhà mẹ sẽ la

"Mẹ đừng lo", em thì thầm với mẹ
 "Mùa thuong con sẽ không làm con bẽ mặt..."
 Mẹ mỉm cười bởi mẹ cũng yêu mùa.

Mỗi năm tới hè lòng anh lại buồn, buồn vì nhớ tới mùa hè
đỏ lửa, hè biệt ly; một ngày hè ra đi không bao giờ trở lại.
Cách quê hương tuy đã mười năm, nhưng anh không bao giờ quên.
Nhớ sao từng khu phố, từng con đường với hai hàng me đan tay
trong nắng chiều chan hòa những ước mơ nhỏ bé của đôi ta, và
nhớ nhất là hình bóng em đã in sâu đậm vào tim óc của anh.
Càng cô quên, anh lại càng nhớ em hơn bao giờ hết. Đôi mắt em
thật dịu hiền, đôi môi em thật thơm ngọt mà lúc nào gặp em

anh cũng đôi hôn lăm em e lệ ngoảnh đầu quay đi ửng hồng đôi má khiến cho hôn anh càng thêm ngáy ngất. Đôi ta tuy xa cách, nghìn trùng nhưng lòng anh vẫn trung thành như em đã biết. Anh chỉ có một trái tim, và trong tim anh bao giờ và mãi mãi chỉ có em thôi. Ngầy và đêm đôi với anh thật là buồn và vô vị, hăng đêm anh thường ước mở được về kề cận bên em. Cuộc đời hiện tại của anh chỉ là một nỗi nhớ thương và nước mắt.

Em thường, vùng Evry vừa mới thành lập một HỘI THANH THIẾU NIÊN VIỆT NAM để tất cả anh chị em Việt Nam có dịp gặp gỡ, họp mặt tổ chức những buổi sinh hoạt văn nghệ, thể thao, báo chí và xã hội. Đây cũng là dịp cho giới trẻ đóng góp phần xây dựng cộng đồng người Việt chúng ta tại vùng này. Nhớ buổi họp mặt đầu tiên, tuy hay tin trẻ hơn mọi người anh vẫn đến góp mặt. Người chen chúc trong phòng họp nhỏ, đây những khuôn mặt trẻ, còn nhiều e lệ và ngỡ ngàng lúc đầu nhưng từ trong những ánh mắt đã tỏa ra đầy niềm tin và hứa hẹn. Sau một vài phút làm quen, các anh chị có vẻ thân mật nhau hơn và màn khai "sổ yếu lý lịch" được mở đầu với anh Lê xuân Khôi mang biệt danh đã được anh em "tặng" cho : "Khôi lồi thối"; kế đến là anh Diệp phước Cường, Trần đức tuấn Phong, Diệp phước Lợi...tất cả mọi người đều được đem ra "trình làng" và dĩ nhiên là không được anh em buông tha, nào là "Cường râu quạp", nào là "Phong đồn gánh", nào là "Lợi xù" ...Cũng không quên nhắc đến các chị nữa chứ, với những danh xưng mỹ miều, "tên sao người vậy" : Hoa, Lan, Phượng, Huệ, Liên, Dung,... Vậy từ đây anh sẽ có rất nhiều bạn bè như em thường hỏi anh có ai chưa và mỗi khi hỏi âm, anh đã khẳng định rằng không có ai hết, vì em là tất cả. Hôm nay, trong phòng họp có một cô làm anh gần đúng tim vì nhìn sau lưng cô ta với mái tóc huyền chấm vai, với dáng người bé nhỏ và nhất là bộ đồ đen giống em. Thoáng thấy cô ta, cũng mái tóc thế, cũng màu da bánh mật, cũng gương mặt ngáy thỏ, cũng đáng điệu nhí nha nhí nhảnh ... lăm anh nhìn hoài mà tưởng nhớ đến em.

Hội đã thành lập được năm tháng rồi. Vì bước đầu gặp nhiều khó khăn và anh chị em chưa có kinh nghiệm nên còn

nhiều thiếu sót, nhưng nhờ vào sự đồng tâm hiệp lực, các anh chị em đã cùng nhau chung vai gánh vác mọi việc nên cũng đã gặt hái nhiều thành công đáng kể. Hội có tổ chức ngày Giỗ Tổ HÙNG VƯƠNG thật nghiêm trang. Với một truyền thống bất khuất của cháu con Lạc Hồng, người Việt chúng ta tuy ở xứ người vẫn nhớ cội nguồn, dân tộc Việt Nam ta mang nặng tình quê hương trong hồn và trong tim, người Việt sẽ mãi mãi là người Việt.

Một buổi hội cho được tổ chức tại EVERY, hội nhà đã tham dự để cho người Pháp biết đến sự hiện diện của cộng đồng người Việt chúng ta. Về mặt văn nghệ, hội ta đã tham dự với hai tiết mục: một màn múa nón lá bài thơ và một màn đọc tấu đàn tranh. Đồng thời, cũng có một gian hàng giới thiệu tranh ảnh và đồ sơn mài, những nổi bật nhất là đồ án Việt Nam. Buổi hội chỗ thành công mỹ mãn, chúng tôi tinh thần tưởng trở của anh chị em hội viên rất cao. Hôm đó thiếu tiếng hát Việt Nam, ước gì có em, em sẽ lên hát và anh sẽ lại hôn nữa. Em thường nói "em hát là chỉ để tặng riêng anh, anh đừng ghen, cái mặt trong xấu lắm", nhưng không đâu lòng sao được khi mọi lần em hát xong là bao nhiêu chẳng bao quanh em. Em cười và nói: "anh hãy tin nói em", anh tin em nhưng anh không tin tưởng được những tên "khỉ đột" kia và em lại cười, nụ cười của em bao giờ cũng làm lòng anh dịu lại và anh lại càng thấy thương em nhiều hơn.

Mặt xã hội và thể thao của hội cũng rất là hào hứng. Về công tác xã hội, anh chị em rất vui tươi trong việc lựa và gọi thuốc để đóng thùng gửi cho đồng bào ty nạn tại Thái Lan. Phong trào thể thao hoạt động mạnh với một đội bóng tròn trẻ trung và kỹ thuật đầy mình. Trong dịp xuất quân đầu tiên, được sự ủng hộ nồng nhiệt của những cánh hồng, anh em tuyên thủ đội nhà đã hăng hái đã thắng đội bóng ORSAY 2-0 và đã "nhường" đội bóng Thanh Niên Ty Nạn với tỷ số 2-1. Tuy không xếp hạng nhất nhưng giải nhì cũng đủ khích lệ tinh thần anh em trong đội. Rồi đây đội banh sẽ gặt hái được nhiều thành công nhưng với điều kiện là kỳ sau, các cô nhớ đem theo khăn thấm để lau mặt cho các anh khi thấm mệt thì chắc chắn là

trăm trận trăm thắng. Em cũng thích đá banh lắm, phải không? Nhỏ' xưa anh cũng em và mấy nhóc tí cũng thường chơi đá banh. Mỗi lần em thua là lắm nũng, giận lẫy, bắt đền anh phải nhường em thắng mỗi ngày được những hạt răng xinh nở trên nụ cười tuổi như đóa hoa hăm tiếu. Em mệt, má em ửng đỏ, mồ hôi lấm tấm trên trán lắm anh nhìn ngẩn ngơ, khiến em thì thảo hỏi "nhìn gì mà lắm thế", anh triu mến trả lời "em đẹp quá" trong lúc lòng anh đang reo vui lên vì hạnh phúc.

Tháng vừa qua, hội tổ chức buổi ra mắt các bậc cha mẹ. Phụ huynh đến dự đông đủ, đã tán thành và ủng hộ hội hết mình. Buổi lễ tuy có vài điều sơ xuất, nhưng với tấm lòng ưu ái của phụ huynh, đã diễn tiến tốt đẹp và thành công trong bầu không khí vui tươi và thân mật. Các bậc cha mẹ cũng đã rộng lượng đóng góp gây quỹ cho hội. Em thường hỏi bên đây mấy em nhỏ nói tiếng Pháp hay tiếng Việt và người Việt gặp nhau nói tiếng gì? Anh xin trả lời tất cả người Việt bên này đều nói tiếng Việt Nam.

Thỉnh thoảng anh có được mời đi dự sinh nhật, sau có "SOUM". Mọi người đều vui cười, chỉ mình anh ôm một nỗi sầu van co, một nỗi nhớ ngút ngàn, tâm hồn lúc nào cũng nhận gió trao về em. Lòng không tha thiết vui chơi nhưng anh cũng phải cố gắng hòa mình vào cuộc vui. Đôi khi nhảy "SLOW" với một người bạn gái mà nước mắt lưng tròng, lệ tuôn lúc nào không hay trên bờ vai của cô bé khiến cô ta ngỡ sẽ không biết tại sao, anh phải tìm cách chơi quanh để che dấu lòng mình và cũng để tránh phá vỡ cuộc vui của người khác. Mấy cô ở đây nhiều lắm, cô nào cũng đẹp nhưng chỉ có năng tiên bé nhỏ của anh là nhất. Em thường, mỗi lần nghĩ đến em, đến con se sẽ nhớ với đôi cánh thiên thần là tìm anh nói đau.

Hôm nay là ngày nghỉ hè đầu tiên của anh. Hè đối với anh thật là vô vị và buồn chán, phố vắng điều hiu, cửa hàng đóng gần hết, quả là một thành phố chết. Em sẽ tử hờ tại sao anh không đi nghỉ hè, đi biển như mọi năm? Ra biển mà làm gì, chỉ buồn thêm thôi, em đi! Ngồi trên bờ mà tưởng nhớ đến em và

biết bao người Việt chúng ta, vì tìm tự do mà đã gởi gắm thân xác mình trong lòng biển bao la. Hằng năm anh vẫn ra để thấy gần em hơn, để nhớ về cô bé yêu dấu của anh, nhìn về biển xa xăm để hát ru em ngủ. Những lời ru em diu mà ngày xưa em đã yêu thích. Ngủ đi em, thiên thần bé nhỏ của anh. Mai mai hình bóng của bé yêu vẫn trong anh du bay giở từ sinh đã phủ phàng ngăn chia đôi lứa. Rồi một ngày nào đó, đôi ta sẽ gặp lại nhau ở một thế giới không thù hận, không đau buồn, không ly biệt, và tay trong tay, chúng ta cùng đi mãi không rời nhau.

Em ơi, bây giờ anh còn gì và anh được gì trên mảnh đất tạm bợ này, hiện tại anh chỉ ước mơ cho quê hương ta được thật sự HÒA BÌNH và TỰ DO.

Em ơi, anh mong đời này trở về quê hương, và anh tin rằng ngày đó sẽ không còn xa nữa. TỔ QUỐC ta, DÂN TỘC ta trong ngày hội trùng phùng đó sẽ đạt được cái hoài bão đã được ôm ấp, nuôi dưỡng, tìm kiếm hằng bao thế kỷ: "TỰ DO và HÒA BÌNH thật sự". Nụ cười sẽ nở lại trên môi người dân Việt Nam, trăm hoa sẽ đua nở chào đón anh về.

Chiều chiều anh ra đôi thôn,
Trông về quê mẹ ruột đau chín chiều.

* CAT BUI *

=====

Biết Ly

Đêm nay trăng thu sáng, gió nhẹ
 Bên bờ sông vắng tôi nhớ em
 Phấn nước trôi hồn tôi bay bổng
 Kỷ niệm xưa nay chợt thoáng lên...

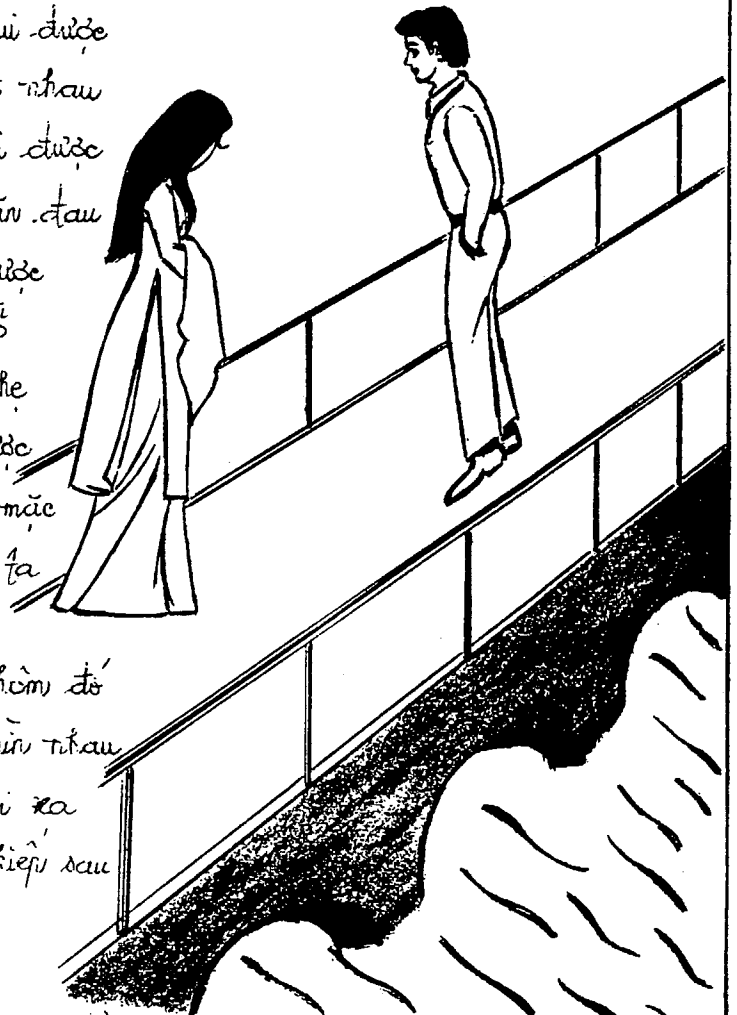
Chiều hôm đó tôi còn gặp em
 Bên cầu nhỏ hai đứa thường hẹn
 Em đến trong tà áo trắng hoa
 Trong dáng đi nhẹ nhàng theo gió
 Như em đến lòng tôi rộn rã
 Như buổi đầu tôi mới quen em...

Em nhìn tôi thật lâu, không nói
 Những mắt em đã nói lên tất cả
 Tôi lăm sao quên được đôi mắt ấy:
 Một hồ buồn, một vực thăm sâu từ
 Tôi cầm tay em, bàn tay run rẩy
 "Buồn chỉ nửa, em ơi", tôi thì thầm
 Em nhìn tôi mỉm cười, nụ cười giỡn
 Oi nụ cười, sao thấy quá sâu muôn
 Tôi bỗng muốn hét lên, gào to lên
 Để vùi bớt nỗi buồn trong lòng tôi
 Để phá tan nỗi sầu trong tim em...

Em chợt nói, mắt không nhìn tôi
 Giọng buồn buồn: "Mai anh đi vui nhé!"
 "Sang bên kia, anh nhớ đừng quên em!"

Lời làm sao quên được chiều hôm đó
 Hôm cuối cùng hai đứa tôi gặp nhau
 Ôi lời chúc sao nghe quá buồn đau

Nhì! Em ơi! Làm sao tôi vui được
 Khi mai đây tôi ta cách biệt nhau
 Nhì! Em ơi! Làm sao tôi vui được
 Rồi mai đây mỗi đêm tôi quên đau
 Em ơi! Làm sao tôi quên được
 Đôi mắt buồn, bàn tay nhỏ nhỏ
 Mái tóc dài, đang đi nhẹ nhẹ
 Em ơi! Làm sao tôi quên được
 Tóc áo xinh xinh em thường mặc
 Mỗi tình đầu của hai chúng ta

Lời làm sao quên được chiều hôm đó
 Hôm cuối cùng hai đứa tôi nhìn nhau
 Em ơi! Mai đây vĩnh viễn tôi xa
 Mỗi tình này, đành hẹn lại kiếp sau

Tôi tình đây giữa lúc sương rơi
 Paris! Trăng vẫn sáng, gió vẫn nhẹ
 Nhớ tôi sông Seine vẫn cuộn cuộn
 Đêm nay...

Như mọi đêm tôi vẫn nhớ tới em.

M. G.

THỂ THAO

HTTNVNE bao gồm nhiều bạn trẻ có tinh thần thể thao rất cao nên rất dễ dàng cho việc phát động phong trào VUI & KHỎE. Ngay buổi họp mặt đầu tiên, qua nhiều ý kiến đóng góp của các bạn trẻ, một chương trình hoạt động sôi nổi của ban thể thao trong tương lai đã được thông qua.

* BÓNG BÀN :

Nhân dịp kỷ niệm lễ giỗ tổ Hùng Vương, một giải bóng bàn nội bộ đã được tổ chức trong tinh thần "đánh hay không bằng hay đánh". Các bạn trong hội đã nhiệt tình ghi tên tham dự, và qua đó, biết bao nhiêu "nhân tài" xuất hiện với những cú tiêu... khiếp đảm, những cú cúp ác ôn và những đường banh xoáy hay những cú "revers"... ghê gớm. Phải nói rằng trong mấy ngày đầu thành lập hội, ban tổ chức còn rất nhiều thiếu sót, nhưng ... và nhờ sự giúp đỡ về mặt tài chánh của một số phụ huynh, các giải thưởng kỷ niệm đã được trao cho những bạn thắng giải. Anh Văn Đình Quỳnh, tuy nhờ những tài cao, đã đoạt giải nhất trong tiếng vỗ tay khen ngợi của toàn thể hội viên cũng như quý vị phụ huynh. Giải nhì "lọt" vào tay của anh Đặng Văn Mỹ, một tài năng còn đang phát triển. Ngoài ra còn có một giải khuyến khích tinh thần yêu thích thể thao của các bạn nữ, được trao tặng cho chị Văn Thị Hồng Nhung.

Yêu thích bóng bàn, các anh chị em trong hội đã rủ nhau tập dợt thường xuyên trong những lúc rảnh rỗi. Vào ngày 02-08-86 vừa qua, các bạn trẻ chúng ta lại có dịp tranh tài. "Tài nhi nữ chẳng dám sánh bằng tài nam giới", vì vậy ban tổ chức đặt ra hai giải nam, nữ riêng biệt. Số bạn gái tham dự chỉ có bốn người (vậy là đã có tiên bộ hơn lần đầu tổ chức rồi đó!) và tài nghệ thì "khỏi chê", các anh đứng lăm trọng tài rất "thanh thối!". Đoạt giải nhất là chị Đỗ Thị Hoàng Phượng, giải nhì vào tay chị Nguyễn Phượng Thảo, và giải ba "chạy về" chị Nguyễn Thị Phượng Liên. Số lượng bạn nam thi đấu rất đông, và tài nghệ thì chỉ xê xích nhau chút đỉnh. Nhiều trận rất hào hứng thu hút khán giả đứng xem và các tiếng khen vang lên không ngừng.... Tài nghệ của anh Văn Đình Quỳnh vẫn chưa

có ai vượt qua nên chiếc cúp hạng nhất được trao tặng cho anh. Anh Đặng Văn Mỹ vì... tài năng chưa tới "tuyệt đỉnh" nên vui vẻ nhận chiếc mê đài hạng nhì. Còn giải ba được trao cho anh Nguyễn Anh Hùng, đầu chân chưa phô diễn hết tài năng, đành chờ dịp sau.

Các bạn yêu thích bóng bàn hãy cố gắng tập dợt, vì những chiếc cúp sẽ được luân chuyển vào tay các bạn nào đoạt giải trong những kỳ tổ chức tới và hy vọng các bạn sẽ tham dự đông đủ hơn nữa.

*** BÓNG CHUYỀN :**

Ngoài bộ môn bóng bàn, hội nhà cũng đã thành lập được một đội bóng chuyền. Đội bóng chuyền của hội bao gồm những bạn trẻ, còn đi học và đã gặp gỡ nhau thường xuyên để tập dợt. Một tuần lễ trước khi HTTNVNE được ra đời, anh em đã cùng nhau tự tổ chức tham dự Đại hội thể thao tổ chức tại Paris, và đã đoạt được giải nhất trong các đội "amateur". Anh em đội bóng rất vui sướng mang danh hiệu hội TTNVNE và kêu gọi các bạn khác tham gia các buổi tập dợt để bổ sung lực lượng của đội. Đội bóng tập dợt tạm thời mỗi tuần vào ngày thứ sáu vào lúc 20g00 tại salle gymnase Andre Thoison dưới sự tổ chức của Maison de quartier des Epinettes. Trong thời gian qua đội bóng chuyền chưa được dịp xuất quân, hy vọng trong tương lai gần đây sẽ được dịp ra quân và làm vang danh hội chúng ta.

*** BÓNG TRÒN :**

Trong thời gian qua, bóng tròn là một trong những hoạt động sôi nổi nhất của hội về mặt thể thao. Được thành lập ngay trong những lúc đầu, bộ môn này đã thu hút hầu hết các nam hội viên. Lực lượng cầu thủ của hội rất trẻ (tuổi trung bình khoảng 21), có trình độ rất khá. Đội banh thao dợt thường xuyên vào mỗi sáng chủ nhật, và lợi dụng dịp hè, anh em thao dợt thêm vào các chiều hai, tư, sáu. Với nhiều khó khăn anh em đã cùng nhau đóng góp để tự trang bị được một bộ đồ thi đấu gồm có áo (cam), quần (đen) và vớ (cam). Nhờ vào sự hăng say tập dợt thường xuyên, đội banh đến nay đã tiến bộ rất nhiều về mặt kỹ thuật cá nhân, lối đá đồng đội, và nhất là thể lực..

Ngày 15-06-1986 vừa qua, đội nhà đã tham dự giải tam giác tổ chức bởi Hội người Việt tự do miền nam Paris (Orsay) và đã đoạt được giải nhì với kết quả :

- thắng đội tổ chức (Orsay) 2-0.

- thua đội TNVNTN 1-2.

Tuy không đoạt được giải nhất, chuyên xuất quân đầu tiên này của đội banh Evry là một thắng lợi: với giải nhì, các cầu thủ càng tin tưởng hơn vào khả năng và chuồng trình tập dợt của đội.

Trong kỳ hè qua, đội banh tuy chưa được dịp xuất quân lần thứ hai vẫn không trễ nải trong việc tập dợt. Với tinh thần quyết tiến này, đội banh Evry chắc chắn sẽ gây nhiều tiếng vang trong làng banh Việt Nam tại Pháp.

* VŨ CẦU & QUẦN VẬT :

Có những buổi chiều trong khi các bạn nam dợt bóng đá thì các bạn nữ đã rủ nhau ra sân chơi vũ cầu và trò chơi này rất được nhiều bạn ưa thích. Hy vọng sau này hội sẽ tổ chức được những buổi tập dợt tại một "salle gymnase" nào đó để tránh tình trạng "gió phá rối", có lười, có sân đang hoăng. Các bạn cũng đang lo lắng về tình trạng "vật lũng" và rất mong anh thủ quỹ... "gỡ rối tử lòng"!

Quần vật là bộ môn còn ít người tham dự. Mỗi sáng đẹp trời, các anh chị xách vợt ra sân khoảng 07g30 sáng, thay phiên nhau lúc đánh lúc lượn banh....Bộ môn này chưa được phổ biến rộng rãi vì nó đòi hỏi nhiều điều kiện "khó khăn": phải ra sớm để... dành sân!. Ban thể thao kêu gọi các bạn trẻ yêu thích quần vợt cũng nhau tập dợt cho vui và hy vọng sẽ muộn được sân đang hoăng để tổ chức tập dợt đều đặn cũng như những dịp thi đấu giao hữu.

Với những thành tích đạt được, Ban thể thao càng vững tin để đẩy mạnh hơn nữa phong trào trong hội, kêu gọi hội viên tập dợt để bổ sung và củng cố lực lượng các đội thể thao đã được thành lập, tổ chức những buổi thi đấu giao hữu với các hội đoàn bạn về các bộ môn bóng đá, bóng bàn, bóng chuyền...

Mong rằng, với những nỗ lực của toàn thể hội viên, ban TT sẽ gặt hái được những thành quả tốt đẹp hơn nữa.

Một giọt vàng rơi ...

Chôi hết rồi
 Linh yêu tôi
 Cao vời vời
 Lên chơi với

Chôi hết rồi
 Thở tôi tôi
 Thở chờ đợi
 Thở vui chơi

Chôi hết rồi
 Mắt vô tội
 Môi mỉm cười
 Lòng tóc rồi

Chôi hết rồi
 Thở yêu với
 Ra tâm với
 Nay đón tôi

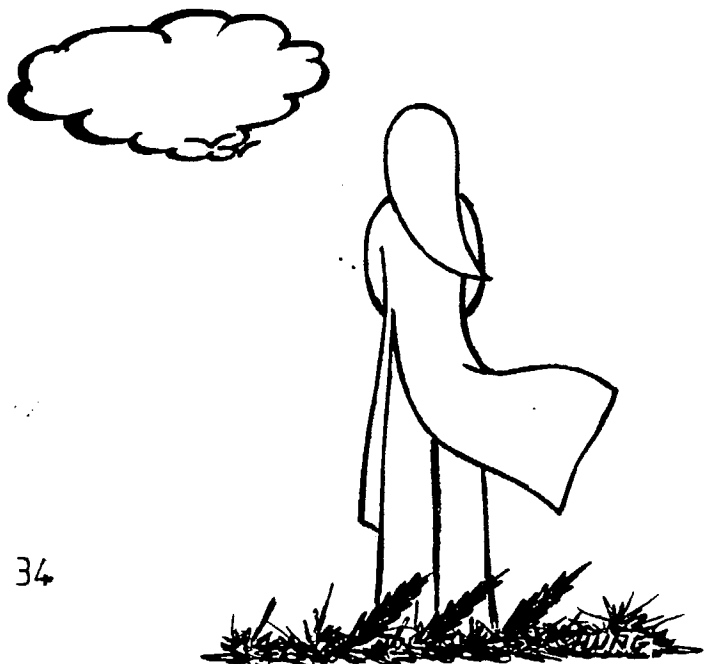
Ôi xa rồi ... !!!

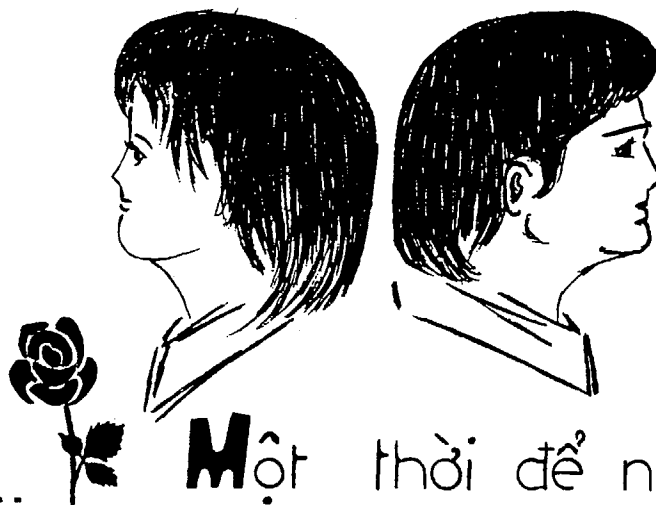
Lá vàng heo hắt rêu thu về,
 Vàng lìm lìm ta chết đam mê
 Trong thuở vàng son của đôi mình,
 Những chiều ngút ngàn nỗi thu vàng

Ngây ngất nhìn nhau vàng trong mắt,
 Láo vàng rưng rưng hé môi sầu,
 Lặng thưng áo vàng khè cui đầu,
 Và sau suối tóc ông như vàng

Một giọt vàng rơi, giọt lệ đời.

• Nguyễn Khanh

.....
- T. có biết là T. đẹp lắm không ?

- Anh chỉ giỏi ở cái tài nịnh thôi...

- Thật mà, ngày nào anh không thấy được hai má lúm đồng tiền, không thấy được cái "răng khếch" của T. là anh nhớ kinh khủng !

- Anh nói "phét" quá, T. giận anh cho xem. "Ghét" anh ghê đi...

Hai mái đầu xanh quện vào nhau, đôi chim sẻ ngoài sân tung tăng nô đùa dưới ánh nắng chiều...

.....

X X X

X X

.....

- Xin lỗi cậu, đã đến giờ đóng cửa quán rồi !

Tiếng cô hàng kéo hần về với thực tế. Hần ngồi dậy với một dáng điệu uể oải, tay đưa ra tờ giấy bạc, rồi lững thững bước ra, mặc cho sau lưng có tiếng gọi đi đi: "Chờ thôi tiền cậu đi !".

Đầu tóc rối bù, áo quần xộc xệch, hần phải cố gắng lắm mới lê nổi đôi chân trên mặt đường, như một người mất trí, hần đi không định hướng, miệng lắp bắp: "Đồ khốn nạn, đồ khốn nạn !"

- Đi không anh hai, đi không anh hai ?

- Muốn mang nợ thì cứ kêu nó đi. Bộ mày không thấy nó

"sin" hay sao !

- Hình như nó khùng thì đúng hơn !...

Một vài câu trao đổi và tiếng chọc phá giữa các cô gái ăn suông về khuya, có lẽ muốn ám chỉ hân vì chỉ có hân mới có dáng điệu tang thương vào lúc ấy mà thôi.

Dần dần con đường quen thuộc hiện ra và bước chân hân dừng lại trước cổng một căn nhà gần đó. Tiếng chuông làm bày cho thức giấc sua liền hồi, kéo theo sự hưởng ứng của những con khặc ở trong xóm tạo nên một bản "hòa tấu" không âm điệu làm phá vỡ hân bầu không khí yên lặng trong đêm.

- Sao em về trễ quá vậy, nay giờ ba và các anh chị sợ em bị chuyện gì rồi chứ !... Ủa, bộ em uống rượu sao mà phờ phạc quá vậy ? Vào nhà lệ đi, chú trung gió thì khổ lắm !

Người vú nuôi vừa kéo cửa lớn ra vừa có đờ hân vào, những hân khoát tay ra hiệu không cần và rào bước vào trong.

Đôi chân mây hân hơi nhieu lại khi thấy sự hiện diện đủ mặt mọi người trong gia đình.

- Mày đi đâu giờ này mới về, có phải đi nhậu nhẹt với bọn đầu đường xó chợ hay không ? Mày muốn cái nĩa này mang xấu vì mày phải không ?

Người anh lớn của hân vừa trút hết sự giận dữ, kèm theo cái tát tay làm hân lao đao lùi lại, mặt cúi gằm...

- Mày cần phải không ? Nhà này không phải nhà hoang, muốn làm gì thì làm, tao không nghĩ là mày vô giáo dục đến mức đó được...

- Thôi S., dù sao em còn còn đại lắm, nói nhỏ nhẹ nó nghe

- Lúc này mới nghe tiếng mẹ hân và cũng kịp thời ngăn lại cái tát thứ hai sắp đến -...Vô ngu đi T., mày hú quá, lần sau mà để yên cho anh mày nó "day" đó nghe.

Vừa nói vừa nắm tay hân đẩy vào buồng, hân cảm thấy yên tâm dưới vòng tay của ba mẹ : "Má ơi, sao con khổ quá vậy, con muốn nói hết tất cả sự thật với má, con chỉ muốn mọi người hiểu được con, người ta đã lừa dối con rồi..." và còn nhiều nữa, hân thốn thốn trong lòng, thật ra, hân không thốt được lời nào, miệng đắng mòi khô, chỉ biết riu riu vâng lời mẹ như một đứa bé, được dìu lên giường và được nghe vài câu nhạc nhỏ chứa chan tình thương yêu dành cho người con bé bỏng

của đảng sinh thành.

.....
Đôi mắt thâm quầng vì đã trải qua một đêm thức trắng, hôm nay hân có vẻ tỉnh táo hơn những gương mặt cũng không che được nét buồn khó tả. Như mọi ngày, trừ hân và người vú, ai này đều đã đi làm từ sớm mang lại cho căn nhà thêm trông trải và tỉnh mịch.

- Có cô T. muốn kiếm em ngoài ngõ, không biết em khỏe chưa nên đi chưa cho vào ?

Mặt hân tái lại nhưng cũng cố lấy lại bình tĩnh để trả lời cho bà vú :

- Được rồi, em hỏi một trong người nhưng không sao đâu, đi cứ mới vớ.

Vài phút sau, T. đã đổi diện, hân lần tránh không nhìn thẳng vào mặt và lăm ra vẻ tự nhiên một cách vụng về :

- Ủa, T. đi đâu sớm quá vậy, ăn sáng gì chưa, vô dùng chung với "tôi" cho vui ?

- Cảm ơn anh, T. ăn rồi, và lại giờ này mười giờ mấy rồi chứ sớm sửa gì đâu - T. cười dòn, nói tiếp - Nghe ở nhà nói tối hôm qua anh có tới chơi, cho T. xin lỗi nha, tại có "nhỏ ban" đuổi quê lên rủ đi chơi, T. quên nhận lại ở nhà cho anh biết để khỏi mất công chờ.

- Có gì đâu mà lỗi phải, anh...tôi đến đề...thăm hai bác chứ không có gì quan trọng hết - hân cố gằn giọng lại nhưng cũng không tránh được vẻ ấp úng.

- Hôm nay dường như anh có chuyện gì không vui phải không ? Tại sao lời xưng hô của anh đối với T. hơi khác lạ hơn mọi khi...

Như không thể kềm lại được nữa, hân lao tới, hai tay bấu lấy đôi vai của T., lăm cô ta phải hét lên : "Ái, anh lăm gì vậy ???". Tiếng la lăm hân chợt tỉnh, buông thõng tay xuống, miêng thêu thảo :

- T. về đi, tôi không muốn gặp T. nữa...

- Nhưng mà... - Không đợi T. dứt lời :

- "Tôi" không còn gì giải thích nữa, vấn đề tình cảm giữa tôi và T. xem như đã hết rồi, cho tôi xin hai chữ "bình yên".

Hân nói thật tử tôn, mỗi câu, mỗi chữ như muốn xoáy vào

tai người nghe. Hắn chỉ thốt được bấy nhiêu rồi lăm lúi đi vào trong, để lại sau lưng sự sống sợ của T..

...Thời gian dần dần lăm diu lại vết thương lòng, cơn đau chỉ trở lại mỗi khi T. đến tìm hắn. T. đến để mong nói lại nhịp cầu ? T. đến để tạ lỗi ? Nhưng hắn đã lẩn trốn, T. không còn là của riêng hắn nữa, hình ảnh T. trong vồng tay của "nhỏ bạn dưới quê" sẽ không phai mờ và sẽ không bao giờ có sự khoan hồng của hắn.

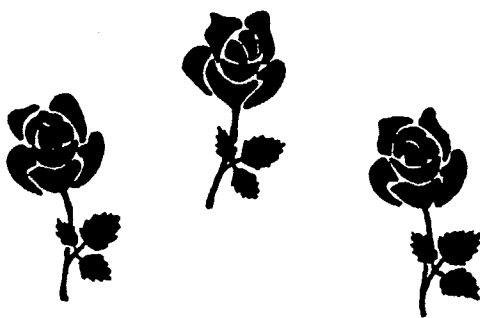
Rồi một ngày, hắn theo gia đình đi về phương xa, bỏ lại tất cả những kỷ niệm trên thành phố bé nhỏ. Trên chuyến xe ca, tuy không ngoảnh mặt lại, nhưng hắn biết rằng có một người đang tiễn hắn, âm thầm và thất vọng.

X X X

X X

Những tháng năm chồng chất lên nhau, hắn đã thay đổi rất nhiều, từ tâm hồn lẫn thể xác, hắn trở nên thận trọng hơn, nghi ngại từng bước chân của chính mình để khỏi dẫm vào vết xe cũ, nhưng mãi mãi và mãi mãi trái tim hắn vẫn chỉ gói trọn một bóng hình mà thôi. /.

N.T.T.

Đôi lúc mong cả đời tôi chỉ lấm những
công việc nhỏ mọn, nhưng với một
tâm địa rộng rãi quang minh

.....

MEO VẬT

=====

- I/Tay bị hôi mùi cá : bạn chỉ việc rửa tay bằng nước cốt chanh, sau đó tráng lại bằng nước ấm và xà bông. Nếu trong nhà vẫn còn mùi cá sau bữa ăn, bạn nên đốt vài miếng vỏ chanh. Lặp lại nhiều lần nếu mùi cá còn quá nặng.
- II/Tay dính mùi tỏi : bạn lấy bã cà-phê, xát lên hai bàn tay, tráng và rửa lại bằng nước ấm và xà-bông.
- III/Canh bị mặn : nếu lỡ tay nêm canh hay một món ăn quá mặn, chỉ cần cách bỏ vào nồi (hay chảo) một củ khoai tây gọt vỏ. Sau đó, nêm lại cho vừa ăn.
- IV/Tẩy mực trên quần áo hay khăn trải bàn : nếu là vải hay hàng lụa, trước tiên nên dùng một miếng dẻ nhúng nước lạnh, thấm thật ướt lên vết mực, rồi rắc phân lên. Phân sẽ hút nước đồng thời mực cũng sẽ bị hút theo. Nếu còn vết nhạt, thì dùng nước cốt chanh tẩy lại lần cuối.
- V/Tẩy thuốc đồ dính trên quần áo, khăn, màn... :
- nếu bằng vải trắng : thấm nước và chùi bằng mảnh dẻ nhúng nước ấm có pha javel (một muống lớn javel hòa trong một lít nước ấm).
 - nếu bằng vải màu : thấm ướt và tẩy bằng mảnh dẻ nhúng vào nước ấm pha perborat de potassium vì chất này tẩy màu.
- VI/Đánh bóng nữ trang bằng bạc : để làm bóng lại các nữ trang bằng bạc hay mạ bạc các chị ngâm nữ trang trong nước dấm trắng thật nóng khoảng 10 phút, rồi tráng lại bằng nước lạnh nhiều lần. Sau đó, đánh lại cho kỹ bằng vải mềm. Để nữ trang bằng bạc khỏi bị rỉ sét, bọc tất cả lại trong tờ giấy bạc. Các đồ nữ trang sẽ bóng và chiếu sáng như lúc đầu tiên.
- VII/ĐỒ NGÀ : các đồ bằng ngà rất dễ bị văng. Trong trường hợp này, nên rửa bằng nước cốt chanh có bỏ thêm chút muối. Rửa lại bằng nước lạnh hay nước ấm. Sau đó đánh lại bằng chổi mềm và lau cho khô.

GIẢI TRÍ

Chơi Toán:

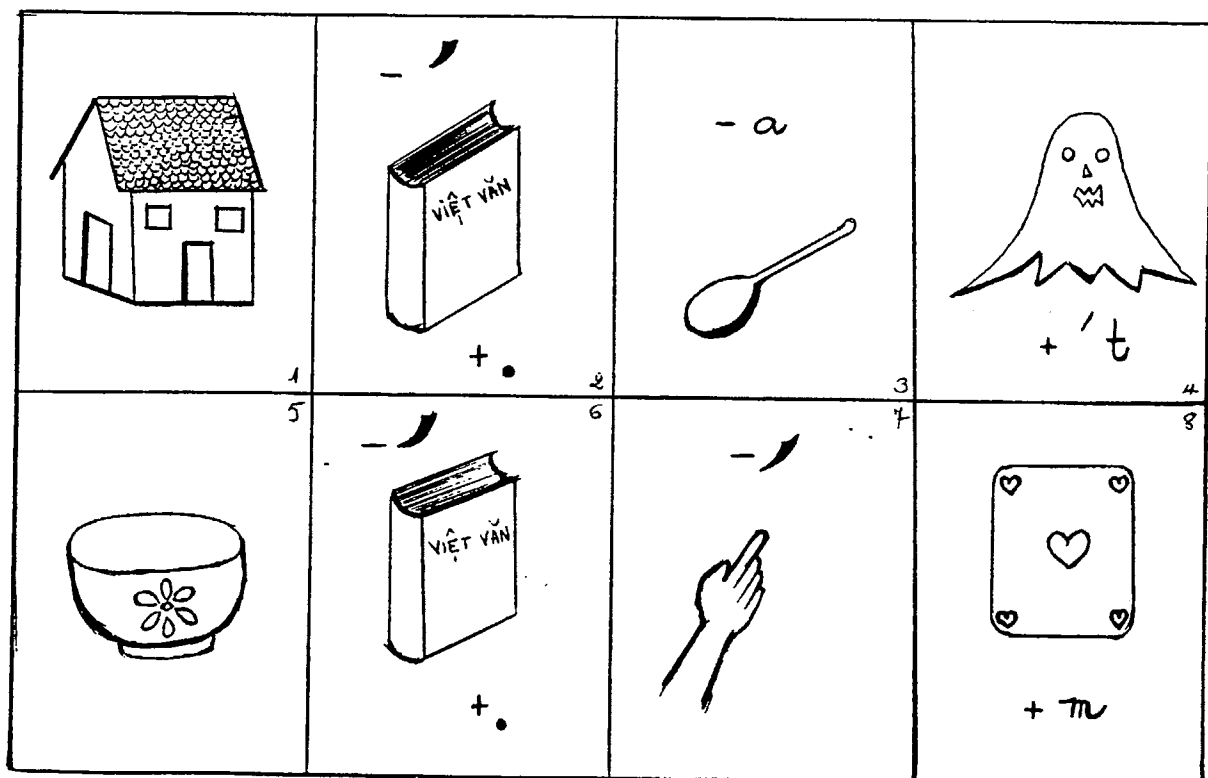
$$1 + 2 - 3 = 4$$

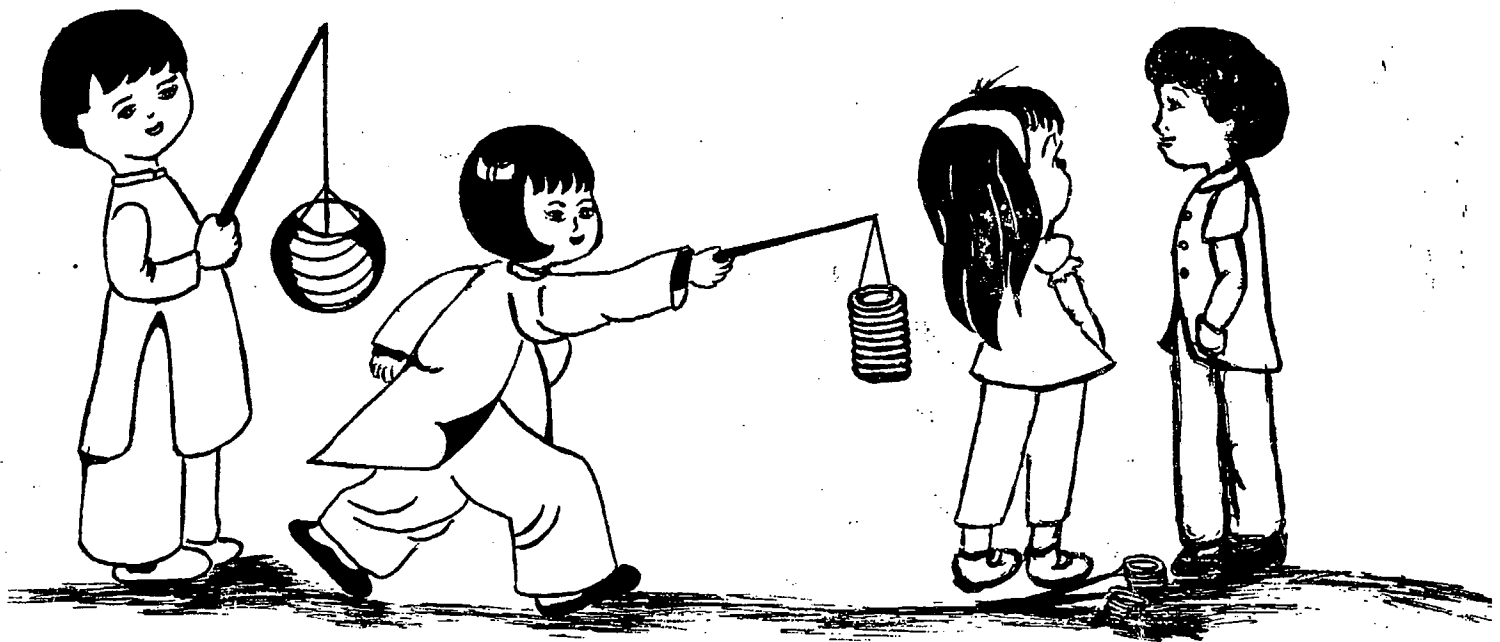
Trên đây là 1 dãy số được xếp bằng các que diêm.
 Bạn hãy làm thế nào để chỉ thay đổi vị trí 1 que
 diêm duy nhất thì cả dãy số sẽ bằng 135

Câu đố:

Giờ lưng cho thể gian ngôi
 Gọi rồi trở dậy kêu người bắt trung
 Đó là cái gì?

• Câu tục ngữ trong hình vẽ là câu gì?

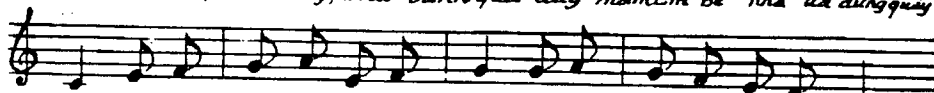

Rước đèn tháng Tám

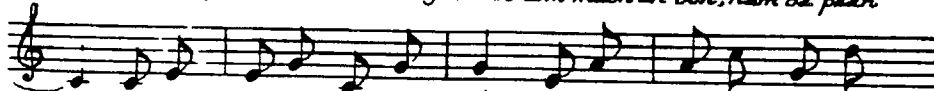
Vân Thanh

Tết Trung Thu rước đèn đi chơi Em rước đèn đi khắp phố
(Tết trên) cao đăng trôn xinh xinh Sỏi xuống trên ánh sáng đèn
(Tết Trung) Thu bánh quả đầy mâm Em bé nhà ư đứng quây

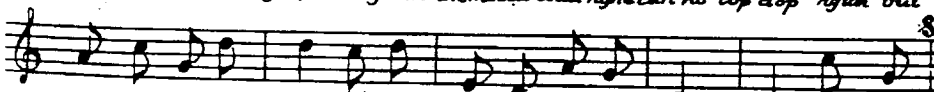
phượng Lồng vui sướng với đèn trong tay Em múa ca trong ánh trăng rằm
đăng Rằm tháng Tám bóng Hề trong sáng Em múa ca vui đón chị Hằng
quần Đội hát sen bánh dẻo đầy nhà Em muốn ăn bánh, năm ba phần

Đèn ông sao với đèn cá chép Đèn thiên nga với đèn bướm
Tùng dinh dinh các tùng dinh dinh Tùng dinh dinh các tùng dinh
Ngọt thơm như bánh dẻo bánh nướng Ngọt cay như mật gừng mật

bướm Em rước đèn này đèn cung trăng đèn xanh lá với đèn tím tím đèn xanh
dinh Em rước đèn này đèn cung trăng Tùng dinh dinh các tùng dinh dinh tùng dinh
bú Ăn mất lòng lại thấy vui thêm Hết đùa nghe cần nỏ lớp lớp ngủ vui

lạm với đèn trắng trắng Trong ánh đèn rước nó muốn múa - Tết trên...
dinh các tùng dinh dinh Em rước đèn mừng đèn chị Hằng - Tết Trung...
hoan nói cười hấp tấp Bao lên lồng mừng đón trăng rằm